

Udskriftsdato: 27. december 2025

KEN nr 10567 af 16/11/2006 (Gældende)

Offererstatningslovens § 13 (2 års fristen), nævnets j. nr. 06-520-03835

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: j. nr. 06-520-03835

Offererstatningslovens § 13 (2 års fristen), nævnets j. nr. 06-520-03835

I n. j.nr. 06-520-03835 kom ansøger i maj 1992 til skade ved et overfald. Nævnet tilkendte ansøger godtgørelse for svie og smerte i 1993 og igen i 1996. I oktober 2000 anmodede ansøger nævnet om at genoptage sagen med henblik på tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne. I august 2001 afslog nævnet anmodningen med henvisning til dagældende offererstatningslovs § 7. Herefter rettede ansøger henvendelse til Folketingets Ombudsmand vedrørende sin sag. Ombudsmanden sendte brevet til nævnet med en anmodning om, at nævnet nærmere begrundede sin afgørelse fra august 2001. Nævnet uddybede i september 2001 begrundelsen for afgørelsen. I september 2006 bad ansøger nævnet genoptage sin erstatningssag. Hun skrev bl.a., at den opgørelse over hendes indkomst, som hendes tidligere advokat havde udarbejdet, og som nævnet havde lagt til grund ved afgørelsen fra august 2001, ikke var retvisende. Endvidere henviste hun til, at hun ikke havde modtaget godtgørelse i forbindelse med en indlæggelse på et psykiatrisk hospital i perioden fra april 1994 til juni 1996. Nævnet afslog i oktober 2006 at genoptage sagen. Nævnet begrundede bl.a. afgørelsen med principperne i offererstatningslovens § 13 samt almindelige passivitetsbetragtninger, idet nævnet senest traf afgørelse i erstatningssagen i september 2001, og ansøger efterfølgende først rettede henvendelse i september 2006. Nævnet lagde endvidere vægt på, at anmodningen om genoptagelse af erstatningssagen for så vidt angik erstatning for erhvervsevnetab ikke indeholdt oplysninger, som ansøger ikke måtte antages at have været bekendt med i september 2001. For så vidt angik godtgørelse for svie og smerte lagde nævnet vægt på, at kravet vedrørte en sygeperiode, der angiveligt ophørte i juli 1996. På den baggrund fandt nævnet, at ansøger på et tidligere tidspunkt kunne og burde have rettet henvendelse til nævnet.

Nævnet fastholdt i november 2006 afgørelsen og skrev bl.a., at der ikke forelå sådanne særlige grunde, at nævnet kunne se bort fra offererstatningslovens § 13. Selv om de forhold, som ansøger havde anført som årsag til den sene henvendelse til nævnet, i et vist omfang måtte anses for at kunne undskylde en overskridelse af 2 års-fristen i offererstatningslovens § 13, fandt nævnet, henset til at fristen måtte anses for overskredet med 3 år, ikke grundlag for at se bort fra den af ansøger udviste passivitet.

Ombudsmanden udtalte i juli 2007 under j.nr. 2006-3861-660 blandt andet, at offererstatningsloven ikke indeholder ”en såkaldt remonstrationsordning, ifølge hvilken borgeren af nærmere fastsatte grunde og under visse betingelser kan rette henvendelse til den myndighed, som har truffet afgørelse i sagen, med anmodning om at sagen genoptages.

Uden for de tilfælde, der reguleres af lovbestemte remonstrationsordninger, har borgeren ikke altid krav på, at en forvaltningsmyndighed foretager en ny realitetsbehandling af en sag. Der må dog antages at gælde en ulovbestemt adgang til genoptagelse, hvis der i forbindelse med genoptagelses-anmodningen fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med myndighedernes oprindelige stillingtagen til sagen. Efter omstændighederne bør det også tillægges betydning, om de nye oplysninger kunne være fremkommet på et tidligere tidspunkt, eller om den sene fremkomst af oplysningerne skyldes et undskyldeligt forhold.

Genoptagelse på ulovbestemt grundlag kan dernæst komme på tale, hvis der fremkommer væsentlige nye retlige forhold, det vil sige en væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. Endelig kan myndigheden have pligt til at genoptage sagen, hvis der foreligger ikke uvæsentlige sagsbehandlingsfejl. Jeg henviser i det hele til Karsten Loiborg m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 916 ff.”

Og senere i udtalelsen: ”Som anført ovenfor hviler spørgsmålet, om der er grundlag for at genoptage en sag, blandt andet på en vurdering af, om der i forhold til de tidligere truffede afgørelser må antages at være fremkommet væsentlige nye oplysninger – som ikke kunne og burde være fremsat på et tidligere tidspunkt – som må formodes at kunne have medført en ændret vurdering af sagen.

De nye oplysninger, De fremkom med i Deres genoptagelsesansøgning, angår dels oplysning om Deres hospitalsophold i perioden april 1994 til juni 1996, dels oplysning om Deres indtægtsgrundlag i 1991 (..)

(..) Om årsagen til, at De ikke på et tidligere tidspunkt er fremkommet med de omhandlede oplysninger, har De henvist til Deres psykiske tilstand efter tilskadekomsten og til Deres samlevers helbredsforhold i perioden efter juni 2000.

Det kan herefter ikke give mig anledning til bemærkninger, at Erstatningsnævnet vurderede, at de oplysninger, De fremkom med i Deres ansøgning om genoptagelse om Deres indtægtsgrundlag og om Deres hospitalsophold, kunne og burde være fremkommet på et tidligere tidspunkt, og at nævnet vurderede, at oplysningernes sene fremkomst ikke skyldtes undskyldelige forhold. Jeg har således ikke grundlag for at kritisere Erstatningsnævnets afslag på at genoptage Deres sag. Jeg mener dog, at det er beklageligt, at det ikke klart fremgik af nævnets afgørelse om afslag på genoptagelse, og af nævnets efterfølgende fastholdelse af afslaget på genoptagelse, at det var princippet i offererstatningslovens § 13 om tidsfristen for indgivelse af ansøgning om erstatning, som indgik i nævnets afvejning af, hvorvidt der var grundlag for at genoptage Deres sag (..)”